

MÙA GIÓ CHƯỚNG

Nguyễn Cẩm Thi

Cứ mỗi bận nhìn hàng so đũa sau nhà bắt đầu chớm nụ, những cây cỏ lau nở trắng bờ sông, những tàn cây trước nhà bắt đầu trút những cành khô tro trọi, ngoài đồng mạ đã một màu xanh xanh, là như thể có một mùa gió bắt đầu thổi ngược, mùa gió của sự hanh khô, mùa gió ráo riết thổi vào lòng người chộn rộn những nỗi niềm, mùa gió làm người ta hay hoang hoải với những kỉ niệm xa mùa... Và người ta vẫn thường gọi là mùa gió chướng!

Đã có không ít người đã phải xao lòng trước gió chướng. Dẫu mùa gió ấy không rộn ràng như gió xuân, không hậm hực như gió hè, cũng chẳng dịu dàng như gió thu. Mùa gió chướng cứ hanh hanh mà gọi nhiều kỉ niệm. Nó gọi nhớ, gọi thương làm cho lòng người rung rúc buồn vui lẫn lộn. Tôi vẫn thường hay nói mùa gió gì mà cay nghiệt. Nó làm cụ già thêm đau nhứt, ê ẩm, còn con nít thì lớn nhanh.

Tôi luôn nhớ về những sớm mai sương còn giăng mịn mờ trên những cành cây ngọn cỏ. Trời vừa tờ mờ sáng, lũ trẻ con chúng tôi còn muốn cuộn tròn trong chăn ấm, mà gió chướng đã thức, thổi từng cơn xào xạc qua mái nhà. Mẹ nhuộm bếp lửa, pha trà cho ba. Tiếng ba ho khục khặc vì vết thương năm xưa nơi chiến trường để lại trên lồng ngực, cứ hễ trái gió trở trời lại đau nhứt râm rang. Mẹ tôi ngồi hơ tay bên bếp lửa, những ngón tay chai sần, gầy guộc, cong queo nhằm tính thời gian trong tiếng thở dài.

Gió chướng về thì chẳng bao lâu nữa là đến Tết. Mẹ tôi cũng bắt đầu nhiều nỗi lo toan. Tôi quần mình trong chăn mớ về chiếc áo mới chị đan hồi chiều cho tôi mặc ấm trong những ngày gió chướng thổi mạnh. Sau nhà bày gà con mới nở cứ kêu chim chíp như đang tìm hơi ấm từ đôi cánh mẹ. Tiếng chim ríu rít gọi đàn như sợ lạc. Gió len hương cau, hương bưởi vào nhà, phảng phất một mùi hương êm dịu. Sau này cứ mỗi bận xa quê, mùa gió chướng về tôi lại miên man nhớ thứ hương thơm quen thuộc của một góc vườn nhà.

Một sáng của mùa gió chướng, ra sau nhà bắt gặp hàng so đũa trở bông trắng cả một góc trời. Màu trắng ấy sao mà tinh khôi, thuần khiết như tâm hồn của người con gái quê. Còn nhớ có anh trai nhà bên hay sang nhà tôi giúp chị hái từng chùm bông so đũa trắng ngần nấu canh, thỉnh thoảng anh mang cho chị chùm hoa đậu rồng màu tím tím. Tôi bắt gặp chị cười trong đôi mắt.

Bao bận mùa sang, gió chướng về bâng bạt qua hàng so đũa trở bông, chàng trai kia vắng bóng tự bao giờ tôi không nhớ nữa nhưng tôi thấy chị buồn một

mình lặng lẽ. Rồi một mùa gió chướng về thổi phàn phật qua mái nhà, thổi ráo riết vào thịt da, chị tôi đi lấy chồng, một người xa lạ chẳng quen. Từ ấy, chị sống cuộc đời phiêu bạt, xuôi ngược trên những nhánh sông dài. Mỗi bận ghé về thăm nhà chị đều ra sau vườn nhìn hàng so đũa già giờ chỉ trở vài bông lác đác. Có lẽ, chị cũng thầm tiếc một mùa hoa trắng ngần, trắng luôn cả những giấc mơ ngày cũ.

Ở quê tôi, năm nào gió chướng cũng về như có hẹn với người ta. Với nhiều người thì gió chướng đẹp, gió chướng mộng mơ, đông đánh, dỗi hờn như cô gái vừa mới biết yêu, đang yêu. Nhưng với tôi, mùa gió chướng luôn gọi lên một chút buồn buồn đã qua, nó nhắc tôi luôn nhớ về những tháng ngày nghèo khó. Đôi khi cả đêm chẳng ngủ được vì mong chờ chỉ mỗi chiếc áo chị đan. Sáng nay thức dậy, tôi nghe gió chướng đã hơi hóm trở mình.

Giờ này, chắc mẹ tôi cũng đang ngồi bên bếp lửa nấu nước pha trà cho ba. Mỗi năm ba tôi lại ho nhiều thêm một chút. Chị lấy chồng, tôi đi làm xa quê, mái nhà xưa thêm phần vắng vẻ. Thế nào, mẹ tôi cũng lại thở dài, ngày xưa mẹ lo toan chuyện cơm ăn áo mặc, giờ thì lo chuyện những đứa con rong rui đường dài. Hình như, những người cha mẹ chưa bao giờ họ hết lắng lo, không lo kiểu này thì lo kiểu khác, không lo chuyện nọ thì lo chuyện kia.

Bởi thế, dù tôi có bận bịu công việc thế nào, mỗi năm tôi luôn dành ít ngày nghỉ như để hẹn hò cùng gió chướng. Tôi về lại nhà, rảnh rỗi hay ngồi nướng bánh phồng cho mấy đứa trẻ trong xóm ăn đợi Tết. Ngày xưa, được ăn bánh phồng nướng thổi đã là một điều hạnh phúc với tôi. Sáng sáng, tôi lại ngồi ở chiếc bàn cũ bên hiên nhà và uống trà theo cách tư lự, trầm ngâm giống ba. Từng cơn gió chướng thổi ùa vào mặt như mừng đón người bạn cũ về thăm nhà. Hàng so đũa già cao khẳng khiu trở vài chùm bông trắng như tuyết lất lay trước gió như nhắc nhở về một câu chuyện tình nào đó xa mùa.

Gió chướng khẽ khàng lật từng trang sách nhỏ trên tay tôi, như mùa thềm lặng đưa người ta bước qua từng trang đời mới... Hôm nay, mùa gió chướng đã về!

Nguyễn Cẩm Thy
[Sóc Trăng]